

No hi ha Lloc per l'Error

Vetlla, que no et pensis que el magnetisme animal, o error, és un poder o un perill que ve de fora, i no una múrria suggestió que escriu el seu missatge amb dits invisibles a la superfície de la teva consciència, com els mots que van aparèixer a la paret, al capítol 5è del Llibre de Daniel.

És veritat que la creença falsa fonamental ens ve de fora, és impersonal, tanmateix es dibuixa al nostre pensament com si fos el nostre propi pensament. Quan l'acceptem, es manifesta a les nostres vides. L'error, doncs, primer va de fora cap endins, aleshores si és acceptat va de dins cap enfora.

Al *Journal* de la Ciència Cristiana de l'Agost del 1912, un article hi esmenta aquesta cita de la Sra Eddy, “L'error ve per a què li donis vida i tu li dones tota la vida que té.” L'home mortal queda engalipat perquè el procés hipnòtic que fa lliscar la creença errònia dins la seva consciència i es presenta com els seus impulsos, es fa d'amagat seu.

Vetlla, que no et creguis que el remei pel magnetisme animal és lluitar amb aquestes suggestions mentals que semblen escrites a la paret interior del teu pensament, i fer-les fora. A la Bíblia, l'home que va escombrar casa seva i la va ben endreçar després d'haver-ne fet fora el diable, va rebre la visita de Satanàs i de set dimonis més! Per què? Perquè es pensava que a la seva llar mental hi havia lloc pel mal.

L'home ha d'entendre que puix que és el fill perfecte de Déu, al seu pensament no hi ha cap lloc reservat pel mal, i mai n'hi ha hagut cap. Ha de saber que no és receptiu a les suggestions errònies; que no té aquesta capacitat ni l'ha pogut tenir mai; que cap murriera de l'error pot fer el seu pensament receptiu a res que no sigui els pensaments sempre presents de Déu, el Bé, perquè les suggestions malignes són insubstancials, sense realitat. Són només l'aparent mancaça del Bé. D'aquesta manera l'home fa fora les vespes i els hi crema el rusc. No tenen enlloc on puguin tornar.